

בש"פ 3562/15 - שי בנמו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3562/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: שי בנמו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע במ"ת 1735-04-15 מיום 29.4.2015 שניתנה על-ידי כבוד השופט נ' אבו-טהה

בשם העורר: עו"ד נס בן נתן; עו"ד מיכה גבאי

בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן-וויליאמס

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט נ' אבו טהה) במ"ת 1735-04-15 מיום 29.4.2015, במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו על-פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

תמצית עובדות כתב האישום

1. על-פי עובדות כתב האישום, במועד שאינו ידוע למשיבה קשרו העורר ואחד נוסף - ערן בן גבריאל זיו (להלן: זיו) - קשר לייצור מכונית תופת למטרה שאינה ידועה בבירור למשיבה. לשם קידום הקשר, קיבלו השניים

עמוד 1

לחזקתם רכב מסוג מאזדה 6 (שמקורו אינו ידוע בבירור למשיבה ומספרי השלדה והמנוע שלו הושחתו, תוך שהורכבו עליו לוחיות זיהוי של רכב אחר). השניים הסתירו את הרכב בלול נטוש במשק שבמושב זוהר (להלן: המשק). במטרה להפוך את הרכב לרכב תופת, הכניסו השניים למקומות מוסתרים שונים ברכב (דפנות הדלתות למשל) את הרכיבים הבאים: מיכל פלסטיק גדול המכיל בנזין, בלון גז בישול במשקל 12 ק"ג, ארבעה בלוני גז פרופאן, ארבעה שקי חול ו-11 גרביים המכילים עשרות ברגים ואומים - כ-500 בסך הכל. ביום 19.3.2015 בסמוך לשעה 17:20, הגיעו השניים בנסיעה ברכבו של העורר למשק, והתניעו את רכב המאזדה באמצעות כבלים. בסמוך לשעה 18:06 יצאו שני כלי הרכב זה אחר זה מהמשק, כאשר העורר נוהג ברכבו וזיו נוהג - שעה שרשינו נפסל - ברכב המאזדה. לאחר שהתפצלו בצומת פלוגות, הגיעו השניים בזה אחר זה לחניית רחוב בקריית גת, שם החנו את הרכבים. מיד לאחר מכן נעצרו השניים במקום תוך שרכב המאזדה, על רכיביו האמורים, פורק באמצעות חבלנים. בגין מעשים אלו הואשמו השניים בקשירת קשר לביצוע פשע, על-פי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובנסיון ליצור נשק, על-פי סעיף 144(ב2) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין (זיו הואשם בעבירות נוספות הקשורות לנהיגתו בזמן פסילה ובלא ביטוח רכב).

תמצית החלטת בית המשפט המחוזי

2. בבית המשפט המחוזי טענה המשיבה כי יש להורות על מעצרו של העורר ושל זיו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדם לנוכח התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת ולנוכח חזקת המסוכנות הקבועה בסעיפים 21(א)(1)(ב) ו-21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. עיקר התשתית הראייתית עליה נסמכה המשיבה היא: צילומי מצלמות אבטחה בהם נראים השניים מגיעים למשק וניגשים אל עבר הרכב אשר היה חבוי תחת ברזנט. השניים ניסו להתניע את הרכב, שטפו אותו ויצאו כאמור בנסיעה זה אחר זה לכיוון קריית גת. בנוסף, תיעדו מצלמות אבטחה בקריית גת חלקים ממסלול הנסיעה; תמליל האזנות סתר בו נשמעו השניים משוחחים זה עם זה אגב הנסיון להתניע את הרכב, וכן שיחה עם אחר, בה נשמע זיו מודיע לו כי הוא בדרך אליו "עם המתנה"; דו"חות עיקוב המתעדים את נסיעת השניים לקריית גת וחניית כלי הרכב בטרם מעצרו; דו"ח חבלן ותמונות אשר תיעדו את פירוק הרכב והרכיבים שהוצאו מתוכו כאמור. בהקשר זה ציינה המשיבה את חשיבות אופן סידור הרכיבים בתוך הרכב; וחווה דעת מעבדת החבלה ומעבדת הצתה ממנה עולה כי מדובר בנסיון להרכיב רכב תופת. בנוסף, הפנתה המשיבה לחקירותיהם של השניים במשטרה, בהן שמרו על זכות השתיקה במשך שלוש חקירות ארוכות, למעט "פליטת פה" של זיו לאחר שהוצגו לו צילומי הפריטים שנתפסו ברכב. זיו ביקש לראות שוב את "הדבר הכחול ההוא" (בלון גז הפרופאן), בעוד שהתמונות שהוצגו לו היו בצבעים שחור ולבן בלבד. כאשר נשאל זיו כיצד ידע את צבעו של המיכל, הסביר כי הוא עיוור צבעים.

3. בנוסף לטענות שהשמיע זיו לפני בית המשפט המחוזי כנגד התשתית הראייתית הלכאורית שהציגה המשיבה, טען העורר כי לא קיימות ראיות לכאורה לאשמו ועתר לשחרורו ללא תנאים מגבילים. לגרסת העורר הוא הלווה לזיו סך של 2,500 ש"ח ולאחר מכן זיו ביקש ממנו שיתן לו טרמפ עד לרכבו שנמצא במושב זוהר, שם גילו השניים שהרכב תקוע ופעלו על-מנת להניעו ולהחליף את הגלגל התקור. העורר טען כי כל הרכיבים שנתפסו ברכב הוסלקו בו באופן שלא הבחין בהם. בהקשר זה נטען כי אין בחומרי החקירה כל ראיה כי העורר סייע לזיו להטמין את הרכיבים ברכב. באשר להאזנות הסתר טען העורר כי בשעה שבה נטען כי זיו אמר לפלוגי שהוא בדרך אליו "עם המתנה", לא היתה כל שיחה נכנסת או יוצאת מהטלפון של זיו, ויתכן שהוא דיבר אל עצמו.

4. בית המשפט המחוזי סקר את חומרי החקירה אשר תוכנם פורט לעיל וכן את שלוש ההודעות שנמסרו: אליהו כהן (להלן: כהן), המתגורר במשק מסר כי "אשתי לפני שבועיים בערך זיהתה רכב לבן מגיע למשק 56 ואני אמרתי שזה בוודאות שי בנמו [העורר]". לשאלת החוקר "איך עשית את הקישור שזה שי בנמו?" השיב כהן "כי אני מכיר את האנשים שמסתובבים באזור ואני רואה את שי מסתובב שם ברכב סקודה לבנה"; דוד לוגסי (להלן: לוגסי), חברו של זיו, אישר כי נפגש עמו בשעות הבוקר ובין השעות 16:00-18:00 התקשר אל זיו אך זיו ענה לו שהוא לא נמצא בעיר

והם קבעו לדבר מאוחר יותר. בהודעתו השניה הכחיש לוגסי כי בשיחה עמו אמר לו זיו את המילה "מתנה"; שמעון ארז (להלן: ארז), שבבעלותו המשק, מסר כי הוא חברו של העורר והוא ראה אותו לאחרונה לפני כחמישה או שישה חודשים. בתשובה לשאלה האם יש לעורר קשר למשק השיב ארז בשלילה וציין כי לאף אחד אין רשות להשתמש במקום מלבד השוכרים.

5. בנוסף, עמד בית המשפט על גרסאותיהם של העורר ושל זיו בהודעותיהם במשטרה: בהודעתם הראשונה מיום 19.3.2015 שמר העורר על זכות השתיקה ואילו זיו, כאמור, מעד בלשונו כאשר זיהה את צבע בלון גז הפרופאן ככחול, בעוד שהתמונות שהוצגו לפניו היו בצבעים שחור ולבן. זאת, לאחר שהכחיש כי נסע ברכב ושמר לסירוגין על זכות השתיקה; בהודעתם השניה מיום 23.3.2015 שמרו השניים על זכות השתיקה. כאשר נשאל העורר האם היה במשק ענה "תראה לי, תוכיח לי, לא רק תגיד לי ותאמר לי ואז אני אענה לך"; בהודעתם השלישית מיום 26.3.2015 שמרו השניים על זכות השתיקה; בהודעה הרביעית של זיו מיום 27.3.2015 הוא מסר כי "אני רוצה לספר לך את כל האמת, אבל לא לפני שאני אדבר עם עו"ד שלי פנים מול פנים, אני אמרתי לך שעו"ד שלי בחו"ל עכשיו ואתה חוקר אותי בכוח. אני אומר לך שאני רוצה לספר לך את כל האמת שהיה, את כל האמת שלי ואתה סתם עושה לי עכשיו דווקא". בהמשך שמר זיו על זכות השתיקה אולם מסר כי עשרת השיקים שנתפסו עליו בעת מעצרו ניתנו לו על-ידי חברו, אשר ביקש ממנו עזרה באיתור אדם אחר שנתן לו את השיקים בתמורה להלוואה. לעומת זאת, בהודעתו הרביעית של העורר מיום 30.3.2015 נמסרה גרסה. על-פי גרסתו, נפגש עם זיו בשעה 16:00-17:00 לערך בשכונה בה מתגוררים הוריו לאחר שזה ביקש ממנו הלוואה. לאחר מכן, כך לפי גרסתו, ביקש ממנו זיו שיסיע אותו אל הרכב שלו שבמושב זוהר. כשהגיעו למקום סייע לזיו להתניע את הרכב והם הבחינו כי אין אוויר בגלגל האחורי. לאחר שהביאו קומפרסור מביתו של העורר, הניעו את הרכב באמצעות כבלים. העורר מסר כי לאחר שזיו שטף את הרכב, הוא נעצר בסמוך לרכבו וסימן לו תנועה עם היד של כסף, בתגובה צעק לזיו "תעשה טלפון". עוד מסר כי לאחר מכן נסע לכיוון השכונה בה גרים הוריו על-מנת לדאוג לכסף שזיו ביקש ממנו. לדבריו, כנראה שזיו הבין כי הם יפגשו בשכונה על-מנת שהוא יביא לו את הכסף, וכאשר הגיע לשכונה ראה שזיו כבר נמצא שם. העורר מסר שהחנה את רכבו ועמד יחד עם זיו ליד הרכב משך כ-15 דקות עד למעצרו. בהודעתו החמישית מאותו היום מסר זיו כי רכש את הרכב לפני כשלושה שבועות תמורת כ-35,000 ש"ח והחנה אותו במושב זוהר כיוון שיש לו "כל מיני דברים שאני לא רוצה שאשתי תדע מסיבות אישיות". זיו מסר כי ביקש מהעורר שיתן לו כסף ופגש אותו בשכונה בה מתגוררים הוריו. לדבריו של זיו, העורר אמר לו שאין לו כסף אבל שהוא יארגן מחבר. בהמשך, כך מסר זיו, ביקש כי העורר יסיע אותו לרכבו ובשלב זה דומה גרסתו ברובה - באשר למעשיהם של השניים עד למעצרו - לגרסתו של העורר. כאשר נשאל זיו מיהו מוכר הרכב, השיב כי הוא לא רוצה לסבך אותו וכי המוכר אמר לו שיש כמה דברים שצריך להוציא מהרכב. בתגובה לשאלות שנשאל בנוגע לגרסתו שמר זיו על זכות השתיקה והשיב כי אין לו דבר להוסיף. כאשר עומת עם העובדה שביקש מהחוקר בחקירתו הראשונה שיראה לו שוב את "הדבר הכחול", השיב כי החוקר הוא שאמר לו שהבלונים הם בצבע כחול וכי מנסים להפליל אותו.

6. בית המשפט המחוזי קבע כי המשיבה הניחה תשתית ראייתית לכאורית לחובת העורר (וזיו) במעשים המיוחסים לו בכתב האישום. בית המשפט דחה את שתי הטענות העיקריות שהשמיעו השניים כנגד הראיות שהוצגו: ראשית, כי הרכיבים שנתפסו ברכב אינם עונים על ההגדרה של "נשק" כקבוע בסעיף 144 לחוק העונשין; שנית, כי השניים לא היו מודעים להימצאות הרכיבים בתוך הרכב מכיוון שאלו הוסלקו. בית המשפט קבע כי הגם שלא ניתן לשלול שבסופו של ההליך יעלה בידם של השניים להותיר ספק באשר להוכחת קיומו של היסוד הנפשי, הרי שבשלב זה הרף הנדרש הוא רף של ראיות אשר יש בהן פוטנציאל ראייתי. נקבע כי יש בראיות הלכאוריות שהוצגו לפני בית המשפט עוצמה שיש בה כדי להוביל למסקנה לכאורית בדבר סיכויי ההרשעה. כן נקבע כי על הטענות שהעלו השניים - הן בדבר הגדרתו של "נשק", הן בדבר מודעותם הפלילית - להתברר במסגרת התיק העיקרי ולא בשלב של בחינת הראיות לכאורה. ממילא, כך נקבע, בהתאם להלכה הפסוקה יש לראות ברכיבים שנתפסו כ"נשק" אם יש בהם פוטנציאל לגרימת חבלה ובמידה שהתקיימה אצל המשתמש בהם כוונה לפגוע באמצעותם. כך, הגם שכל אחד מהפריטים לבדו איננו מזיק כשלעצמו, שילובם יחדיו והסלקתם ברכב מלמדים כי מדובר ב"נשק" כהגדרתו בחוק העונשין. בנוסף, ציין

בית המשפט כי סעיף 144(ד) לחוק העונשין קובע חזקה לפיה המחזיק במקום, ובכלל זה מכונית, שנמצא בו נשק, רואים אותו כמחזיק בנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר. עוד קבע בית המשפט כי האזנת הסתר בה נשמע זיו אומר כי הוא בדרך "עם מתנה", מגבשת חשד משמעותי שאינו מוסבר באופן תמים. ממילא, כך נקבע, לנוכח הפעולות השונות והמרביות שביצעו השניים ברכב, קשה לקבל את טענתם כי לא ראו, לכל הפחות, את הרכיבים שהונחו במושב האחורי של הרכב, אף אם אלה כוסו תחת שמיכה. כמו כן, קבע בית המשפט כי שתיקתם של השניים, הן בטרם מסרו את גרסתם ובמיוחד לאחר מכן, כאשר נמנעו מלהשיב לשאלות החוקרים, מהווה כוח נלווה לעצמתן של הראיות, הגם שאין בה כדי להוות ראיה עצמאית. לבסוף, עמד בית המשפט על מסוכנותם של המשיבים לנוכח העבירות שיוחסו להם ולנוכח עברם הפלילי המכביד. על-כן, הורה בית המשפט המחוזי על הארכת מעצרם של השניים עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדם.

מכאן הערר שלפני.

תמצית טענות העורר

7. לטענת העורר - באמצעות באי כוחו, עו"ד נס בן נתן ועו"ד מיכה גבאי - שגה בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמו. לטענתו, למעט נוכחותו בסמוך לרכב אין כל ראיה בדבר מודעותו לתכולתו. כך, לשיטת העורר, הפעולות שביצע ברכב לא הצריכו כניסתו אל המושב האחורי והרמת השמיכה המונחת עליו. משכך, לטענתו, שגה בית המשפט כאשר לא בחן תרחיש חלופי אפשרי אחר ודחה על הסף את גרסתו, לפיה התכוון להלוות לזיו כסף. עוד טוען העורר כי משנתן את גרסתו להשתלשלות האירועים, לא ניתן עוד להתייחס אליו כאל מי ששמר על זכות השתיקה באופן מלא. כן נטען כי אין ליתן משקל להודעתו של כהן - לפיה שמע מאשתו כי רכב זר מסתובב באזור המשק והסיק כי זהו רכבו של העורר - משמסקנתו היא בגדר עדות סברה. לבסוף טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר לא ערך הבחנה בין העורר ובין זיו בכל הקשור לעצמת התשתית הראייתית להכאורית ומידת המעורבות המיוחסת להם בכתב האישום. כך, נטען כי החזקה הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין מתייחסת אך לבעל הרכב ולמי שהיתה לו שליטה בו, ולכן לא ניתן היה לייחס את החזקת הנשק לעורר, אלא אך לזיו. בדומה, נטען כי "פליטת הפה" של זיו באשר לצבע בלון הגז איננה יכולה להחשב כמסבכת כלפי העורר אלא אך כנגד זיו. על-כן, לשיטת העורר, בהחלטת בית המשפט לא נלקחה בחשבון האפשרות לפיה היה זיו מודע לתכולת הרכב, ואילו העורר הגיע למקום אך כדי לסייע לחברו על-פי בקשתו, תוך שאינו מודע לרכיבים המוטמנים בו.

תמצית טענות המשיבה

8. לטענת המשיבה - באמצעות באת כוחה, עו"ד דגנית כהן-ווייליאמס - העורר זיו פעלו בצוותא חדא במסגרת השתלשלות האירועים המתוארת, ועל-כן יש בכוחן של הראיות לכאורה הקיימות לחובתו של זיו, בכדי ללמד, אף אם לא באופן ישיר, על מעורבותו של העורר במיוחס לו. בדיון שלפני סקרה המשיבה את הראיות להכאוריות אשר עמדו ביסוד החלטת בית המשפט המחוזי, כפי שתוארו לעיל, והטעימה כי הרכב שנתפס הוא רכב גנוב וכי כתב האישום מושא הערר דן תוקן בהתאם ערב הדיון.

דיון והכרעה

9. לאחר ששמעתי בקשב רב את טענות באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפני ולאחר ששבתי ועיינתי הן בהודעת הערר הן בחומר החקירה שהועבר לעיוני, נחה דעתי כי דין הערר להדחות.

10. כאמור, טענותיו של העורר מופנות כנגד קביעת בית המשפט המחוזי לפיה קיימות בשלב זה די ראיות לכאורה לאשמו, באופן המצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו. העורר טוען כי לכל היותר עשויות

הראיות הקיימות בתיק לקשור את זיו אל הרכב ואל המרכיבים שנתפסו בו, שכן הוא זה המחזיק ברכב. לעומת זאת, לטענת העורר, בנוגע אליו אין כל ראיה שבכוחה להצביע כי ידע שברכב נמצאים דברים אלו. לשיטתו, כל פעולותיו ברכב התמצו בניסיון לעזור לזיו להתניעו, ובאותה המידה יכול היה להיות זה כל עובר אורח אחר שנקרה למקום.

11. סבורני כי דין מרבית הטענות שבפי העורר להתברר במסגרת ההליך העיקרי וכי אין מקומן להתברר במסגרת הערר שלפני. כידוע, בבואו של בית המשפט להכריע בדבר מעצרו של פלוני עד לתום ההליכים כנגדו, עליו לבחון האם יש בכוחן של הראיות הגולמיות המצויות בידי המאשימה כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-148 (1996)]. אכן, כטענת העורר, הראיות הקיימות כנגד זיו הן חזקות יותר לכאורה בשלב זה מן הראיות הקושרות אותו לאישומים הנטענים, ובעיקר למודעותו באשר למרכיבים השונים שנמצאו ברכב. ואולם, איני סבור כי יש בהבחנה זו כדי להצדיק את שחרורו של העורר לחלופת מעצר. הגם שאין לומר שהראיות לכאורה כנגד העורר הן רבות, די בנסיבות העולות מהן, בצירוף שתיקתו הממושכת בחקירותיו ובצירוף עילות המעצר כנגדו, כדי להצדיק בעת הזו את מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו.

12. מקומן של השאלות המשפטיות כבדות המשקל שהעלה העורר להתברר במסגרת ההליך העיקרי. בין אלה למשל, השאלה האם החזקה הקבוע בסעיף 144(ד) לחוק העונשין עשויה לחול במקרה דנן גם על העורר, שאיננו בעל הרכב ולא היה זה הוא שנהג בו [ראו למשל: בש"פ 9560/09 נג'אר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (6.12.2009)]. בדומה, גם השאלה האם הרכיבים השונים שנתפסו ברכב באים בגדרה של הגדרת המונח "נשק" בסעיף 144(ג) לחוק העונשין, הגם שלא נתפס ברכב "מאיץ", כנטען – היא שאלה שעליה להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת בחינתן של הראיות הלכאוריות להוכחת אשמו של העורר. גם השאלה בדבר משקל הודעתו של כהן, לפיה הסיק כי הרכב הלבן המסתובב במשק הוא רכבו של העורר, אין מקומה להתברר במסגרת הערר שלפני. כידוע, על שאלות שעניינן משקל העדויות ומהימנות העדים להתברר במסגרת ההליך העיקרי [ראו למשל: בש"פ 1242/13 דעאס נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.3.2013)].

13. ממילא, אין בעובדה כי המשיבה לא הציגה ראיה ישירה כלשהי שבכוחה להצביע על מודעותו של העורר לרכיבים השונים שנתפסו ברכב וכי חומר הראיות להוכחת אשמו של העורר מורכב ממכלול של ראיות נסיבתיות, כדי לשנות מן השיקולים הנהוגים בבחינת סיכויי הרשעתו לצורך הארכת מעצרו עד לתום ההליכים כנגדו. בית משפט זה חזר וקבע כי די בכוחן של ראיות נסיבתיות להוכחת אשמו הלכאורית של נאשם כדי לעוצרו עד לתום ההליכים. זאת, כאשר משתלבות הראיות השונות זו בזו ויוצרות על-פני הדברים מסכת ראייתית רצופה של עובדות שיש בכוחן כדי לבסס הרשעה. בהתחשב בעובדה שמדובר בראיות נסיבתיות לכאורה, אשר טרם עברו ב"כור ההיתוך" של ההליך הפלילי העיקרי, על בית המשפט לבחון האם עצמתן של הראיות הנסיבתיות מובילה למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעתו של פלוני או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי [ראו למשל: בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 21 והאסמכתאות הנזכרות שם (19.12.2013)].

14. השאלה האם ה"פאזל הראייתי" יוצר "תרחיש מפליל" הגיוני יחיד, תיבחן אף היא ככלל במסגרת ההליך העיקרי, אלא אם התרשם בית המשפט, כבר בשלב בחינת מעצרו של פלוני עד לתום ההליכים כנגדו, כי לצד הראיות הנסיבתיות קיים חוסר ראייתי מובהק, שבכוחו לכרסם באופן ניכר בראיות הקיימות ולהטיל ספק שאיננו מבוטל ב"תרחיש המפליל" המוצע. המקרה דנן איננו מקרה שכזה ושתיקתו של העורר במשך שלוש חקירות, שהתפרשו על-פני כשבועיים, מחזקת את התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת נגדו [ראו לדוגמא: בש"פ 1947/09 מדינת ישראל נ' לוי, פסקה י"ב (8.3.2009)]. שתיקתו זו של העורר בחקירותיו מצטרפת לחשד – למצער – העולה מהשתלשלות האירועים המתוארת לעיל, נסיבות האירוע ומעורבותו של העורר בכל הקשור לטיפול ברכב ונסיבתו בעקבותיו של זיו. זאת, כאמור, אף אם מעורבותו של העורר במסכת העובדתית העולה מן התמונה הנסיבתית איננה דומיננטית [השוו: בש"פ 2083/09 מולנר נ' מדינת ישראל, פסקה י"ז (19.3.2009)].

15. הגם שאין בכוחה של שתיקת העורר כדי ליצור את ה"יש" הראייתי, כלומר את גרעין הראיות לכאורה הנדרש, יש בכוחה לחזק את התשתית הראייתית הנסיבתית הקיימת. זאת, הגם שלבסוף, בחקירתו הרביעית ומקץ 11 ימים, מסר העורר את גרסתו. יש לצפות ממי שאין לו כל קשר לרכב ולמרכיבים שנתפסו בו ואשר נוכחותו בזירת האירוע היא מקרית לחלוטין, כפי שנטען בהמשך, למסור את גרסתו המזכה מיד עם מעצרו או בסמוך לו ולענות לשאלות ההמשך של החוקרים בנוגע לגרסה שנמסרה [ראו למשל: בש"פ 8445/13 עזאם נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (23.12.2013); בש"פ 8386/13 מולטקא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.1.2014)]. סבורני כי במקרה דנן, צירוף הראיות הלכאוריות הקיימות מתחזק לנוכח שתיקתו המתמשכת של העורר, הן בטרם מסר את גרסתו והן לאחר מכן, ובכך מתגבש הנדרש מן הבחינה הראייתית בשלב זה, כדי להאריך את מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו [ראו למשל: בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 26 (22.5.2014)].

16. על-אף הקשיים הראייתיים עליהם הצביע העורר במקרה דנן, סבורני כי קיימות די ראיות נסיבתיות לכאורה להארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. ואולם, כידוע, עובדת קיומן של ראיות לכאורה לאשמו של פלוני אינה מנותקת מיתר התנאים הקבועים בסעיף 21 המעצרים. בין התנאים השונים הקבועים בחוק קיימת זיקה הדדית של מקבילית כוחות – ככל שעוצמת הראיות חלשה יותר כך תגדל הנכונות לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר, ולהיפך. זאת כמובן בהתחשב: בעילת המעצר, יתר נסיבות המקרה, מסוכנותו של הנאשם והחשש שמא ישפיע הנאשם בדרך כלשהי על ההליך המשפטי או ימלט מפניו [ראו למשל: בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 והאסמכתאות הנזכרות שם (27.5.2013)].

17. העבירה שבגינה הואשם העורר הינה עבירת נשק המקימה חזקת מסוכנות כשלעצמה, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, והלכה פסוקה היא כי בעבירות נשק הכלל הוא כי אך במקרים חריגים ניתן יהיה לשלול את חזקת המסוכנות הסטטוטורית תחת חלופת מעצר [ראו למשל: בש"פ 3577/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.5.2014)]. במקרה דנן, לא עלה בידו של העורר להפריך את חזקת המסוכנות ואיני סבור כי מתקיימות במקרה דנן הנסיבות המיוחדות המצדיקות סטייה מן הכלל האמור. יתר על כן, לחובתו של העורר חמש הרשעות קודמות בעבירות סמים, רכוש, אלימות ונסיון לקבלת דבר במרמה. לנוכח האמור לעיל, טרם בשלה העת לבחון האם עשויה תכלית המעצר להיות מושגת בדרך של שחרור העורר לחלופת מעצר.

18. הערר נדחה איפוא.

ניתנה היום, ט"ז בסיון התשע"ה (3.6.2015).

ש ו פ ט